

ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 47/23

Люксембург, 16 март 2023 г.

Решение на Съда по дело C-174/21 | Комисия/България (Двойно неизпълнение на задължения — Замърсяване с ПЧ10)

Първият иск на Комисията за установяване на двойно неизпълнение на задължения в областта на замърсяването на въздуха е недопустим

В официалното уведомително писмо, изпратено на България в края на 2018 г., Комисията не твърди и не установява с изискваната яснота, че решението на Съда от 2017 г., установяващо първото неизпълнение на задължения, все още не е било изпълнено междуременно.

Директивата за качеството на въздуха¹ задължава държавите членки да спазват пределно допустимите стойности за концентрация на някои замърсители в атмосферния въздух и в случай на превишаване изисква държавите членки да приемат планове за качество на въздуха, така че периодът на превишаване да бъде възможно най-кратък.

В решение Комисия/България², обявено на 5 април 2017 г., Съдът постановява, че България не е изпълнила горепосочените задължения³.

След обявяването на решение Комисия/България, на 9 ноември 2018 г. Комисията изпраща на България официално уведомително писмо в съответствие с производството, предвидено в член 260, параграфи 1 и 2 ДФЕС⁴. В това писмо Комисията констатира, че България все още не е предприела необходимите мерки, за да отстрани неизпълнението, установено от Съда в решението му от 2017 г. Тогава тя приканва тази държава членка да изложи своите съображения в определения в писмото срок (наричана по-нататък „референтната дата“), а именно 9 февруари 2019 г., и да я уведоми за евентуално постигнатия междуременно напредък.

Неудовлетворена от отговорите на България, Комисията сезира Съда с иск за установяване на неизпълнение на задължения на основание член 260, параграф 2 ДФЕС (наричан по-нататък „искът за установяване на двойно неизпълнение на задължения“), за да се установи, че тази държава членка не се е съобразила с това

¹ Директива 2008/50/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 май 2008 година относно качеството на атмосферния въздух и за по-чист въздух за Европа (ОВ L 152, 2008 г., стр. 1).

² Решение от 5 април 2017 г., Комисия/България, [C-488/15](#).

³ По-конкретно задълженията, произтичащи от член 13, параграф 1, член 23, параграф 1, втора алинея, както и от приложение XI към Директива 2008/50.

⁴ По силата на член 260, параграфи 1 и 2 ДФЕС държавата членка, по отношение на която Съдът е установил, че не е изпълнила свое задължение, което произтича от Договорите, е длъжна да предприеме необходимите мерки с оглед изпълнението на решението на Съда, а Комисията може да сезира последния, ако след като предостави възможност на съответната държава членка да изложи своите съображения, реши, че такива мерки не са били предприети.

съдебно решение и да бъде осъдена да заплати еднократно платима сума и подневна периодична имуществена санкция до пълното изпълнение на решението на Съда.

Съображения на Съда

С решението си от днес Съдът приема, че тъй като в противен случай биха били накърнени изискванията за правна сигурност, издаването на официално уведомително писмо в рамките на досъдебна процедура по член 260, параграф 2 ДФЕС предполага Комисията да може валидно да твърди, че е налице неизпълнение на задължението да се предприемат мерките за изпълнение на решението на Съда. Като се има предвид, че искът за установяване на двойно неизпълнение на задължения цели да подтикне неизправната държава членка да изпълни съдебното решение, установяващо неизпълнение на задължения, **Съдът подчертава, че Комисията е длъжна не само да проверява по време на цялата досъдебна процедура и преди издаването на официалното уведомително писмо дали въпросното съдебно решение междуременно не е било изпълнено, но и в това уведомително писмо да твърди и prima facie да установи — ясно — че съдебното решение все още няма да е изпълнено към референтната дата.** Всъщност не би могло валидно да се отправи упрек към държава членка, че не е изпълнила задължението да предприеме мерките за изпълнение на дадено решение на Съда, ако от официалното уведомително писмо не следва ясно, че към референтната дата задължението за изпълнение на това решение остава налице още от обявяването му.

В случая Съдът отбелязва, че в официалното уведомително писмо от 9 ноември 2018 г. **Комисията не твърди, нито установява prima facie с изискваната яснота, че решение Комисия/България от 5 април 2017 г. все още остава да бъде изпълнено към референтната дата, а именно 9 февруари 2019 г.**

Всъщност в това писмо Комисията изтъква, че неизпълнението, установено в това съдебно решение до 2014 г., остава налице през 2015 г. и 2016 г. по отношение на посочените в писмото зони и агломерации. Тя обаче не представя подробни разяснения, нито фактически анализ в смисъл, че констатираното положение през тези две години се запазва без осезаемо подобрение в периода между обявяването на решението на 5 април 2017 г. и референтната дата — 9 февруари 2019 г., което съответно налага предприемането на мерки за изпълнението на посоченото съдебно решение.

Същевременно според Съда нито фактът, че това неизпълнение остава налице между края на обхванатия от решението на Съда период, а именно 2014 г., и известен следващ период, който обаче предхожда датата на обявяване на съдебното решение, а именно 2015 г. и 2016 г., нито констатираният от Съда в решението системен и постоянен характер на неизпълнението автоматично предполагат, че както към датата на обявяването му, така и към референтната дата това съдебно решение все още остава да бъде изпълнено и че в този смисъл България е можело да бъде упрекната, че не е предприела всички необходими мерки за неговото изпълнение.

Ето защо, щом като в официалното уведомително писмо не твърди и не установява prima facie с изискваната яснота необходимата предпоставка, а именно че съдебното решение Комисия/България от 5 април 2017 г. все още остава да бъде изпълнено към референтната дата по отношение на посочените в писмото зони и агломерации, Комисията не твърди валидно наличието на неизпълнение от страна на България на задължението за предприемане на мерките за изпълнение на това съдебно решение. **Въз основа на това Съдът стига до извода, че искът на Комисията за установяване на двойно неизпълнение на задължения е недопустим.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Искът за установяване на неизпълнение на задължения, насочен срещу държава членка, която не е изпълнила задълженията си, произтичащи от правото на Съюза, може да бъде предявен от Комисията или от друга държава членка. Ако Съдът установи неизпълнението, съответната държава членка трябва да се съобрази с решението във възможно най-кратък срок. Когато Комисията прецени, че държавата членка

не се е съобразила със съдебното решение, тя може да предяви нов иск, като поиска налагане на имуществени санкции. В случай обаче, че Комисията не е уведомена за мерките по транспониране на дадена директива, по нейно предложение от Съда могат да бъдат наложени санкции на етапа на първото съдебно решение.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 4293

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106

Поддържайте връзка!

